

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/510/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213226839
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4213226839.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členov senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci navrhovateľa: BECK FINANC s.r.o., so sídlom Bratislava, Pečnianska 5-7, IČO: 35 830 522, zast. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA DVORECKÝ & PARTNERI, so sídlom Bratislava, Staré Mesto, Grösslingova 50, IČO: 35 967 421, proti odporkyni: I. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., T. XXX/XX, o zaplatenie 1.024,60 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 02. 12. 2014 č. k. 7C/51/2014-34 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporkyni domáhal zaplatenia sumy 1.024,60 eura zmluvnej pokuty vo výške 0,05 % zo sumy 1.034,60 eur za každý deň omeškania od 09. 01. 2010 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo súm a za obdobia špecifikované v návrhu z titulu neuhradenia ceny objednaného tovaru. O trovách konania rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 08. 09. 2009 účastníci konania uzatvorili Nájomnú zmluvu s následnou kúpou prenajatej veci č. 29014989, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporkyni tovar, za ktorý sa odporkyňa zaviazala zaplatiť celkovú sumu 799 eur s tým, že cena mala byť splatená prvou mimoriadnou splátkou vo výške 200 eur a zostatok ďalšími 20-timi mesačnými splátkami po 41,23 eura. Odporkyňa zaplatila z tejto sumy 10 eur. Vychádzajúc z ustanovení § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako OZ) a z ustanovení § 2 písm. b/, § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 258/2001 Z. z. posúdil vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľský, pretože bol uzavretý medzi veriteľom ako právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie pôžičiek a na druhej strane spotrebiteľom ako fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôvodil, že zmluva uzatvorená medzi navrhovateľom a odporkyňou spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pripravené pre spotrebiteľa vopred a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred ich uzavretím. Súčasťou zmluvy sú tiež obchodné podmienky, ktoré odporkyňa ako dlžník ovplyvniť nemôže, sú pripravené vopred a pre veľký počet spotrebiteľov. Poukázal na časť II bod 8 osobitných ustanovení pre nájomnú zmluvu s následnou kúpou prenajatej veci, ktoré boli súčasťou zmluvy zo dňa 08. 09. 2009, v zmysle ktorého sa pre omeškanie so splácaním jednotlivých splátok ku dňu 09. 12. 2009 stal celý dlh odporkyne splatným. Poskytujúci ochranu odporkyni ako spotrebiteľovi v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. konštatoval, že nakoľko navrhovateľ podal na súde návrh na

začatie konania dňa 26. 11. 2013, učinil tak po uplynutí trojročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá začala navrhovateľovi plynúť najneskôr dňa 10. 12. 2009 (nasledujúci deň po konečnej splatnosti úveru) a uplynula dňa 09. 12. 2012. Na základe vyššie uvedeného návrh z dôvodu premlčania uplatneného nároku zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj OSP) a v konaní úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na ustanovenie čl. VII bod 30 zákona č. 102/2014 Z. z., ktorá intertemporálna norma upravuje použitie ustanovení § 5a ods.1 písm. b/ a ods. 2 až 4 zákona č. 250/2007 Z. z., z tohto vyplýva, že ustanovenie § 5b uvedeného právneho predpisu sa nevzťahuje na danú vec, pretože zákon neobsahuje žiadne ustanovenie o spätnej účinnosti § 5b, a tento zákon nadobudol účinnosť dňa 01. 05. 2014. Zdôraznil, že návrh na začatie konania bol súdu prvého stupňa doručený dňa 26. 11. 2013, to znamená, že súd prvého stupňa nemohol na predmetnú vec aplikovať ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. Svoje tvrdenia oprel o citáciu úryvkov z nálezov Ústavného súdu Českej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Na základe uvedeného uzavrel, že v predmetnom prípade súd nemôže z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie nároku.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP, a po prejednaní veci došiel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V tomto konaní sa navrhovateľ svojím návrhom, doručeným súdu prvého stupňa dňa 26. 11. 2013 domáhal od odporkyne zaplata sumy 1.024,60 eura s príslušenstvom z titulu porušenia povinností odporkyňou, vyplývajúcej jej z Nájomnej zmluvy s následnou kúpou prenajatej veci č. 29014989, uzatvorenou účastníkmi konania dňa 08. 09. 2009. Z predloženej Nájomnej zmluvy s následnou kúpou prenajatej veci vyplýva, že na jej základe navrhovateľ dodal odporkyni tovar (indukčná platňa, robot, panvica, nože a vozík) v celkovej hodnote 799 eur, pričom odporkyňa sa zaň zaviazala zaplatiť navrhovateľovi celkovú sumu 1.034,60 eura, pozostávajúcu z ceny tovaru 799 eur a finančného navýšenia 235,60 eura a túto mala odporkyňa splatiť prvou mimoriadnou splátkou vo výške 200 eur a zostatok vo výške 824 eur ďalšími 20-timi mesačnými splátkami po 41,23 eura. Zmluva bola uzatvorená na 20 mesiacov pri RPMN vo výške 49,61 %. Odporkyňa pri podpise zmluvy zaplatila zálohu nájomného vo výške 10 eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli i osobitné zmluvné ustanovenia pre kúpnu zmluvu (I. časť), pre nájomnú zmluvu s následnou kúpou prenajatej veci (II. časť), spoločné ustanovenia (III. časť), ako i ustanovenia o vadách tovaru a reklamačný poriadok (IV časť). Podľa tvrdenia navrhovateľa, odporkyňa doposiaľ uhradila len sumu 10 eur dňa 08. 09. 2009 ako zálohu a následne neplnila žiadnu mesačnú splátku, z ktorého dôvodu jej vznikol dlh vo výške 1.024,60 eura s príslušenstvom.

Podľa § 52 ods. 1 OZ v znení účinnom do 31. 10. 2008 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právnej vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné (§ 52 ods. 2 OZ).

Podľa ods. 3 cit. ustanovenia, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ods. 4 cit. ustanovenia, spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 100 ods. 1 OZ sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 52 ods. 2 OZ (v znení účinnom od 1. mája 2014) ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2014), orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Súd prvého stupňa vychádzajúc zo zhora popísaného skutkového stavu sporom dotknutú zmluvu, z ktorej navrhovateľ vyvodzuje uplatnený nárok posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu a aplikoval na takto založený záväzkový vzťah normy Občianskeho zákonníka a to aj v otázke premlčania postupujúc podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. S ohľadom na zásadnú námietku odvolateľa o nesprávnej aplikácii § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. na daný prípad odvolací súd prioritne posudzoval jej dôvodnosť.

Úvodom je potrebné uviesť, že ochranu spotrebiteľa v súčasnom právnom poriadku zabezpečuje celý komplex právnych noriem ako verejného práva, tak i práva súkromného. Verejnoprávnu ochranu spotrebiteľa garantuje najmä zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý od 01. 07. 2007 zrušil predtým platný zákon č. 634/1992 Zb., ktorého predmetom je úprava práv spotrebiteľov a povinností výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa a označovanie výrobkov cenami. Naproti tomu súkromnoprávna ochrana spotrebiteľa náleží Občianskemu zákonníku a samostatným zákonom, ktoré boli prijaté v nadväznosti na niektoré smernice Európskej únie, týkajúce sa spotrebiteľov. Právna úprava spotrebiteľov bola výrazným spôsobom posilnená v dôsledku prijatia zák. č. 150/2004 Z. z. počínajúc dňom 01. 04. 2004, kedy bola prvá časť Občianskeho zákonníka doplnená V. Hlavou, ktorá v ust. § 52 - § 60 upravovala spotrebiteľské zmluvy a osobitný typ spotrebiteľskej zmluvy, spotrebiteľskú zmluvu o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch. V pôvodnom znení ust. § 52 ods. 1 OZ platnom do 31. 12. 2007 sa zákonodarca pokúsil o vymedzenie spotrebiteľskej zmluvy a podľa tohto spotrebiteľská zmluva musela spĺňať nasledovné pojmové znaky: a) ide o niektorú zo zmluvných typov uvedených v 8. časti OZ, b) zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ a c) spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. K zmene vymedzenia spotrebiteľskej zmluvy došlo následne zák. č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bolo novelizované ust. § 52 ods. 1 OZ tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola teda zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovarov alebo pri poskytovaní služieb, pričom pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určí dodávateľ a spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť s tým, že ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov. Spotrebiteľské zmluvy sa preto označujú ako štandardné zmluvy, typové zmluvy alebo zmluvy adhézne, v ktorých zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ. Zákon č. 568/2007 Z. z. v novom ods. 2 § 52 OZ zakotvil pravidlo o spôsobe aplikácii ustanovení občianskeho zákona o spotrebiteľských zmluvách a predpísal povinnú aplikáciu tých ustanovení zákona, ktoré

upravujú právne vzťahy, v ktorých je účastníkom spotrebiteľ, za podmienky, že tieto ustanovenia sú v jeho prospech s tým, že odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Uvedený zákon, ktorý s účinnosťou od 01. 01. 2008 nahradil ust. § 52 OZ novým znením, v prechodnom ustanovení § 879j OZ zaviedol nepravú spätnosť pôsobnosti tohto zákona. Doterajšie ustanovenie § 52 ods. 2 OZ bolo však nejasné a vyvolávalo viacero otázok o dôvode jeho zaradenia do zákona, keďže tento nie je uvedený ani v dôvodovej správe, ktorá len konštatuje, že „zavádza absolútnu neplatnosť dojednaní, ktoré obchádzajú ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách“. Ako to potvrdila nejednotná rozhodovacia prax súdov, zostalo preto sporné, či zákon pod formuláciou „všetky ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ“ má na mysli len ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo aj ustanovenia Obchodného zákonníka a iných zákonov, v ktorých vystupuje v zmluvnom vzťahu spotrebiteľ. Zvlášť vo vzťahu k ust. § 53 OZ, ktoré obsahuje výpočet zmluvných podmienok, ktoré majú za účel ochraňovať spotrebiteľa tým, že zakotvenie neprijateľnej zmluvnej podmienky do zmluvy je sankcionované absolútnou neplatnosťou takéhoto ustanovenia a vzťahuje sa na všetky druhy a typy zmlúv, v ktorých ako účastníci vystupujú spotrebiteľ a dodávateľ bez ohľadu na to, či daný zmluvný typ upravuje Občiansky zákonník, Obchodný zákonník alebo iný zákon. Jednoznačnú odpoveď prináša až zák. č. 102/2014 Z. z., ktorým sa s účinnosťou od 01. 05. 2014 dopĺňa ustanovenie § 52 ods. 2 OZ o vetu tretiu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Zákonodarca tak definitívne odstránil doterajšie pochybnosti o tom, ustanovenia ktorého právneho predpisu sa použijú prednostne v právnych vzťahoch, týkajúcich sa spotrebiteľa. Nakoľko právny predpis, ktorého súčasťou uvedené ustanovenie je, nemá prechodné ustanovenia, znamená to, že od jeho účinnosti sa predmetné ustanovenie vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (porovnaj rozsudok NS SR 3 MCdo 12/2014 z 21. 04. 2015, 8 MCdo 1/2014 z 30. 03. 2015, 2 MCdo 5/2015).

Posudzujúc prejednávajúcu vec vo svetle zhora popísaných hľadísk odvolací súd dospel k záveru, že sporom dotknutá zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva najmä Smernicu rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993, zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nepochybne je totiž zmluvou typovou, uzatvorenou medzi pôvodným veriteľom, ktorý bol podnikateľom a predmet konania sa týkal jeho podnikateľskej činnosti (dodávateľ) a odporkyňou ako spotrebiteľkou, ktorá nemá možnosť jej predformulovaný obsah ovplyvniť a teda pri vzájomnej kontraktácii bola zjavná faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľkou. Za danej situácie tak na právne vzťahy účastníkov konania je dôvodné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a to aj pokiaľ ide o posúdenie premlčania. Súd prvého stupňa v danom prípade takto postupoval, vzal na zreteľ ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. keďže ako „orgán rozhodujúci o nárokoch za spotrebiteľské zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod brániaci priznaniu plnenia požadovaného návrhom a zohľadnil i ust. § 52 ods. 2 vetu tretiu OZ, účinnú od 01. 05. 2014.

V tejto súvislosti zdôrazňuje, že zákonom č. 102/2014 Z. z. pod bodom 11, čl. VIII bol do zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zavedený nový § 5b, pričom ide nepochybne o legislatívne vyjadrenie princípu ochrany slabšej strany, in concreto spotrebiteľa v právnych vzťahoch. Tento zákon nadobudol účinnosť 1. mája 2014, a zákonodarca nestanovil žiadne intertemporálne pravidlá. Inými slovami, okrem údajov o účinnosti novej právnej úpravy absentujú pravidlá koexistencie starej a novej právnej úpravy. Môže preto vzniknúť otázka, či sa nová právna úprava obsiahnutá (okrem iného) v spomínanom ustanovení § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa má aplikovať aj na vzťahy vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy.

Celkové nastavenie spoločenských procesov v oblasti ochrany spotrebiteľa je nepochybné. Smeruje k maximalizácii ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v právnych vzťahoch. Pomerne jasným a nepochybným sa javí úmysel zákonodarcu i zákona a výklad konkrétneho ustanovenia je tak len derivátom elementárneho pravidla, že každá právna norma sa má vykladať na prospech toho, na ochranu ktorého je primárne určená. Výklad tejto normy môže byť výkladom buď „in dubio mitius“ (v pochybnostiach miernejšie, teda „právnoochranné“ vo vzťahu k adresátovi tejto ochrany), alebo výkladom iným, ktorý by ale priznával adresátovi právnej ochrany menej práv, ako bolo „v úmysle“. Pri rozdielnej interpretácii tak v tomto svetle treba dať prednosť výkladu „právno-ochrannému“, ak je to z celkového kontextu nepochybné.

Odvolačný súd vo svetle vyššie uvedeného výkladu sa stotožňuje so súdom prvého stupňa, že v právnom posúdení danej veci je dôvod pre aplikáciu ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení. Berúc na zreteľ i ust. § 52 a nasl. OZ a po zohľadnení právnych predpisov, ktorých sú súčasťou a ktoré nemajú prechodné ustanovenia, je potrebné prijať ten právny záver, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. V tomto smere odvolací súd len zdôrazňuje, že ak je v praxi výkladovo ustálené, že v prípade § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa sa jedná o normu procesnú, a zároveň ak zákonodarca nestanovil osobitný právny (intertemporálny) režim pre túto situáciu, platí pravidlo okamžitej aplikability. Z uvedeného vyplýva že súd má prihliadať na premlčanie práva ex officio vo všetkých, aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia začatých konaniach podliehajúcich hypotéze tejto právnej normy.

V danej veci súd prvého stupňa správne ustálil, že v súlade s časťou II bodom 8 osobitných ustanovení pre nájomnú zmluvu s následnou kúpou prenajatej veci, ktoré boli súčasťou zmluvy zo dňa 08. 09. 2009, pre omeškanie so splácaním jednotlivých splátok sa ku dňu 09. 12. 2009 stal celý dlh odporkyne splatným. Nasledujúcim dňom 10. 12. 2009 tak začala navrhovateľke plynúť 3-ročná všeobecná premlčacia doba na podanie návrhu na súd, ktorá uplynula dňom 10. 12. 2012. Odvolací súd poznamenáva, že súd prvého stupňa síce neprávne určil posledný deň plynutia trojročnej premlčacej doby na deň 09. 12. 2009 (teda o deň skôr), ktoré pochybenie však nemalo vplyv na právny záver o premlčaní dlhu, pretože navrhovateľ podal návrh na súd až dňa 26. 11. 2013, a teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Súd prvého stupňa preto správne návrh navrhovateľa z dôvodu premlčania zamietol.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, pričom v ďalšom už len odkazuje na zdôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa bez toho, aby opakoval výsledky vykonaného dokazovania (§ 219 ods. 2 OSP).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods.1 OSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej odporkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže takýto návrh na priznanie trov odvolacieho konania odporkyňa nepodala.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.